

Това били дървени клечки, на единия край съ бѣли лѣскави главички. Тѣзи главички се правиликато се смѣсвала силно счукувана захаръ съ бертолетова соль (отъ която се получава кислородъ). Смѣсването трѣбва да става много внимателно, защото смѣсътa много лесно избухва. Пригответената смѣсь разбърквали съ нѣкакво лепило и се получавало гжсто тесто. Въ него натопявали крайчеца на сухи дървени клечици. За да се запалятъ тѣзи клечици, трѣбвало да се потопятъ бърже въ сѣрна киселина, която се продавала въ

Първитѣ запалителни клечки

стъкленици заедно съ кутийката, въ която били клечицитѣ.

Но този кибритъ не билъ удобенъ. Въ джоба лесно е да се носи кутийката, но стъкленницата! Ами ако се разлѣе киселината — и дрехитѣ се повреждатъ и на кожата ставатъ рани.

И ето, за щастие на човѣчеството, отъ редица учени работата била подготвена толкова, че само 3—4 години следъ откриването на тѣзи запалителни клечици, била основана въ Виена първата фабрика за истински кибритъ. Какъ е станало това?

Философски камъкъ. — Презъ XVII и XVIII вѣкове мнозина учени, наречени алхимици, се стараели да откриятъ „философския камъкъ“, сир. такова вещество, което като се допре до нѣкой металъ, да го обърне въ злато. При своитѣ опити единъ ученъ